

Sygn. akt VI K 146/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych w składzie:

Przewodniczący SSR Lidia Różycka-Sroka

Protokolant Izabela Malinowska

Prokurator Maria Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018r. w Ustrzykach Dolnych, na rozprawie, sprawy

T. C. (1) s. H. i K. z domu W., ur. (...) w W., zam. (...), obywatelstwa polskiego, nie karanego, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 marca 2018r. w m. S. nie udzielił K. W. znajdującemu się po wcześniejszym upadku w położeniu grożącym niebezpieczeństwem utraty życia, bądź ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pomocy, polegającej na wezwaniu służb medycznych bądź na zawiezieniu do najbliższej placówki służby zdrowia, przy czym pomocy tej mógł on udzielić bez jakiegokolwiek uszczerbku dla siebie lub innej osoby

tj. o czyn z art. 162 §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżonego T. C. (1) za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 162 §1 kk i za to na podstawie art. 162 §1 kk

s k a z u j e

go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu T. C. (1) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona** na okres 2 (dwóch) lat próby,

III. na podstawie art. 72 §1 pkt 2 kk **zobowiązuje** oskarżonego T. C. (1) do przeproszenia pokrzywdzonej A. W.,

IV. na podstawie art. 46 §2 kk **orzeka** od oskarżonego T. C. (1) na rzecz A. W. nawiązkę w kwocie 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych,

V. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.034,71 (dwa tysiące trzydzieści cztery 71/100) złotych i zwalnia od uiszczenia opłaty sądowej.

Sygn. akt VI K 146/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 września 2018 roku

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. pracował dorywczo u T. C. (1), wykonując drobne prace wykończeniowe przy budowach prowadzonych na terenie powiatu (...). W dniu 6 marca 2018r. w miejscowości S. wspólnie wykonywali prace przy budowie hotelu. W pewnym momencie K. W. doznał ataku padaczki i upadł uderzając głową w betonowe podłoże. Na chwilę stracił przytomność. W wyniku uderzenia rozciął łuk brwiowy. Po odzyskaniu przytomności uskarżał się na bóle głowy, w związku z czym T. C. (1) postanowił odwieźć go do domu w H.. Po drodze znajdując się na wysokości S. T. C. (1) skontaktował się z A. W., żoną K. informując o stanie jego zdrowia. K. W. w tym czasie cały czas na chwilę tracił i odzyskiwał przytomność. W miejscu zamieszkania ww. nie zastali nikogo, ale drzwi do domu były otwarte. T. C. (1) pomógł koledze wejść do środka i ściągnąć wierzchnie ubranie robocze. K. W. skierował się do toalety, gdzie po raz kolejny upadł. Widząc to T. C. (1) umieścił go na łóżku i poszedł do sąsiada R. K. po pomoc, po czym odjechał swoim samochodem. R. K. od razu zauważył, że kontakt z K. W. jest utrudniony. Klęczał oparty o łóżko nie mogąc się podnieść. R. K. natychmiast wezwał pogotowie. K. W. został przetransportowany do szpitala w B., a następnie z uwagi na stwierdzony uraz głowy i konieczność udzielenia specjalistycznej pomocy, przewieziono go na Oddział Neurochirurgii Szpitala w M.. Tam, pomimo przeprowadzonej operacji, zmarł dnia 14 marca 2018r. Jako przyczynę zgonu stwierdzono uraz głowy ze złamaniem kości czaszki, stłuczeniem mózgu, krwakiem nadtwardówkowym, wglóbnieniem podsierpowym oraz obrzękiem pourazowym i rozmiękaniem krwotocznym mózgu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie protokołu oględzin samochodu z materiałem fotograficznym i płytą CD (k. 24,25,35-42,59), protokołu oględzin i otwarcia zwłok ze zdjęciami (k. 112, 118-124), dokumentacji medycznej (k.127-173), ujawnionych zeznań świadków A. W. (k. 2-3), R. K. (k. 32-33), A. K. (k. 60-61), S. S. (k. 178-179), W. H. (k. 213), R. S. (k. 191-192), A. T. (k. 216), G. H. (k. 219) oraz wyjaśnień oskarżonego T. C. (1) (k. 228v-229v),

Oskarżony T. C. (1) przyznał się do popełnienia zmodyfikowanego przez oskarżyciela publicznego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Wyjaśnił, że powinien wezwać pogotowie, jednak nie zrobił tego ze zdenerwowania. Podał, że obaj pracowali bez zarejestrowanej działalności, dlatego obawiał się problemów z tego tytułu. Wyjaśnił, iż K. W. zapewniał go, że nie potrzebuje pomocy medycznej, toteż uznał za wystarczające odwiezienie go do domu, gdzie zostawił go pod opieką sąsiada i sam się oddalił. Podał, iż żałuje tego co się stało. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej. (wyjaśnienia oskarżonego T. C. k. 228v-229v)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w ujawnionych zeznaniach świadków A. W. (k. 2-3), R. K. (k. 32-33), A. K. (k. 60-61), S. S. (k. 178-179), W. H. (k. 213), R. S.(k.191-192), A. T. (k. 216), G. H. (k. 219). Oskarżony przedstawił w sposób szczegółowy okoliczności zdarzenia z dnia 6 marca 2018r. Jego wyjaśnienia jako spójne i logiczne dowodzą niezbicie, iż dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania T. C. (1) czynu z art. 162 §1 kk. Przepis z tego przepisu popełnia ten, kto człowiekowi znajdującemu się w położeniu groźącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż K. W. po upadku i uderzeniu w głowę kilkakrotnie tracił i odzyskiwał przytomność. Doznany uraz sprawił, że znajdował się w stanie bezpośrednio groźącym utratą życia lub ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu. Oskarżony miał przy tym realną możliwość udzielenia mu pomocy. W pierwszej kolejności mógł wezwać karetkę pogotowia. Podjął jednak decyzję o odwiezieniu K. W. do domu, znajdującego się w odległości co najmniej 80 km od miejsca zdarzenia. M. po drodze szpital w U., L. i S., zatem widząc w jakim stanie znajduje się K. W., mógł zawieźć go do którejkolwiek z tych placówek.

Oskarżony wniósł o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary 1(jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby, zobowiązanie do uiszczenia nawiazki w kwocie 30 000 złotych na rzecz pokrzywdzonej oraz zobowiązanie do przeproszenia pokrzywdzonej.

Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, bowiem okoliczności popełnienia przestępstwa i jego wina nie budzą wątpliwości, a cele

postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Obecni na rozprawie Prokurator i oskarżycielka posiłkowa wyrazili zgodę na karę zaproponowaną przez oskarżonego.

W ocenie Sądu wymierzona T. C. (1) kara jest adekwatna do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości, biorąc pod uwagę przede wszystkim wagę naruszonych przez niego obowiązków oraz popełnienie czynu godzącego w tak szczególne dobro prawne jakim jest zdrowie i życie człowieka. Kara ta pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, który żałuje tego co zrobił, jak również powinna spełnić potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył dotychczasowy sposób życia oskarżonego i jego wcześniejszą niekaralność (karta karna - k. 194), a także przyznanie się do winy i dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Okoliczności obciążających nie dopatrywał się. Postawa oskarżonego wskazuje, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary i zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.

Orzeczone na rzecz A. W., żony zmarłego K. W., nawiazka w kwocie 30 000 złotych zdaniem sądu powinna spełnić funkcję kompensacyjną prawa, stanowiąc dla osoby najbliższej zmarłemu zryczałtowane odszkodowanie za doznaną stratę.

O kosztach sądowych i opłacie sądowej orzeczono w oparciu o przepisy wskazane w pkt V wyroku.